

Rolnummer 1595
Arrest nr. 137/99 van 22 december 1999

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 167 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Leuven.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters G. De Baets en M. Melchior, en de rechters H. Boel, E. Cerexhe, H. Coremans, A. Arts en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van *de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 20 januari 1999 in zake J. Rampelberg tegen het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV), en in aanwezigheid van A. Branders, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 27 januari 1999, heeft de Arbeidsrechtbank te Leuven de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 167 van de wet inzake de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juni [lees : juli] 1994 en het daarop gebaseerde koninklijk besluit van 25 juni 1997, al dan niet het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Bij tussenvonnis van 19 november 1997 werd J. Rampelberg, doctor in de geneeskunde, aangesteld als deskundige.

De staat van kosten en ereloon voor het deskundig verslag werd betwist door het RIZIV.

In een verzoekschrift van 3 november 1998 vraagt J. Rampelberg de Arbeidsrechtbank over te gaan tot de begroting van zijn ereloon en kosten. Het RIZIV gaat niet akkoord met de begroting van de staat omdat deze in strijd is met de wettelijke bepalingen die van toepassing zijn. J. Rampelberg meent echter dat die wettelijke bepalingen in strijd zijn met de Grondwet, de internationale verdragen en met algemeen geldende rechtsbeginselen en hij vraagt aan het Hof de nodige prejudiciële vragen te stellen.

De Arbeidsrechtbank meent het Hof te moeten verzoeken om een toetsing van artikel 167 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. De Rechtbank is immers van oordeel dat er een ongelijkheid en discriminatie in verloning is voor gerechtsdeskundigen aangesteld onder andere in de materie van sociaal recht in het kader van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering of in het kader van een burgerlijke procedure, enerzijds, en deskundigen aangesteld in het kader van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, anderzijds. Volgens de Rechtbank is er geen redelijk verband tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 27 januari 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 17 februari 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 27 februari 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 24 maart 1999 ter post aangetekende brief;
- J. Rampelberg, Hertog Janlaan 48, 1083 Brussel, bij op 6 april 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 8 april 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 4 mei 1999 ter post aangetekende brief;
- J. Rampelberg, bij op 7 mei 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 29 juni 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 27 januari 2000.

Bij beschikking van 27 oktober 1999 heeft de voorzitter in functie de zetel aangevuld met rechter H. Coremans.

Bij beschikking van 27 oktober 1999 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 25 november 1999.

Van die laatste beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 28 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 25 november 1999 :

- zijn verschenen :
- . Mr. P. Lefranc, advocaat bij de balie te Gent, voor J. Rampelberg;
- . Mr. P. Siffert, advocaat bij de balie te Leuven, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers H. Boel en E. Cerexhe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad is van oordeel dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Hij laat gelden dat artikel 167 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 de Koning toestaat inzake geschillen betreffende de regeling voor de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, een tarief op te maken voor de geneesheren-gerechtsdeskundigen. In tegenstelling tot het oordeel van de Arbeidsrechtbank te Leuven werd het tarief ingevoerd om scheeftrekkingen tussen geneesheren weg te werken. Er werd immers vastgesteld dat de gemiddelde kosten van de expertise sterk konden variëren naar gelang van het betrokken gerechtelijk arrondissement. Schommelingen van 100 pct. en meer waren mogelijk. Ook waren er zeer sterke individuele verschillen. Het ingevoerde tarief heeft als doel de onverklaarbare verschillen in beloning tussen gerechtelijke arrondissementen, enerzijds, en tussen individuele experts, anderzijds, weg te werken.

De gerechtsdeskundigen hebben sowieso recht op het bedrag van het persoonlijk ereloon en van de administratieve kosten. Daarbovenop worden zij aanvullend vergoed voor de bijkomende onderzoeken die zijzelf of een door hen geraadpleegd specialist hebben verricht overeenkomstig de nomenclatuur van geneeskundige verstrekkingen. Waar vroeger voor eenzelfde geneeskundige verstrekking een veel hoger ereloon kon worden verkregen wanneer die in het kader van een gerechtelijke expertise werd verricht dan wanneer zij paste in het kader van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging, wordt dat onderscheid door het tarief weggewerkt in expertises in het raam van de ziekte- en invaliditeitsverzekering (Z.I.V.). Het betwiste tarief betekent dan ook een vermindering van de ongelijkheid binnen het korps van de geneesheren. Het legt echter geen enkele beperking op aan het aantal onderzoeken dat de gerechtsdeskundige bij specialisten kan aanvragen.

Het feit dat de expertises voordien niet gebonden waren door een tarief, leidde ertoe dat sommige gerechtsdeskundigen hun opdracht aangrepen om een volledig wetenschappelijk onderzoek tot in het kleinste detail van de pathologieën van de sociaal verzekerde te verkrijgen, wat nochtans niet de taak van een gerechtsdeskundige is. De expert dient uitsluitend na te gaan of de administratieve beslissing ten aanzien van de sociaal verzekerde correct is.

Ook in andere geschillen zijn tarieven opgelegd aan de gerechtsdeskundigen. Met het invoeren van het tarief werd daarenboven gestreefd naar eenvormigheid in het kader van de sociale zekerheid. Ook op dat vlak wordt de discriminatie tussen gerechtsdeskundigen veeleer weggewerkt dan vergroot.

Bij arrest nr. 70/95 overwoog het Hof dat het loutere feit dat een controlemaatregel genomen is ten aanzien van één categorie van zorgverleners en pas daarna van toepassing wordt verklaard op andere vergelijkbare zorgverleners, op zich geen schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Eenzelfde redenering is hier van toepassing. Het feit dat gerechtsdeskundigen die worden aangesteld in Z.I.V.-geschillen, anders worden vergoed dan diegenen die worden aangesteld in expertises van gemeen recht, is geen ongeoorloofde discriminatie. In dergelijke geschillen past het dat gerechtsdeskundigen blijf geven van matiging bij de begroting van hun erelonen en geen buitensporige kosten ten laste vallen van de gemeenschap van sociaal verzekerden.

Een rechter kan slechts een prejudiciële vraag stellen wanneer een wet of decreet wordt vermoed de Grondwet te schenden, maar niet wanneer het een koninklijk besluit betreft. Het Hof heeft in zijn arrest nr. 1/98 geoordeeld dat wanneer de wetgever aan de Koning een regelingsbevoegdheid toewijst, zulks geen machtiging inhoudt om maatregelen te nemen die met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet onbestaanbaar zijn. In deze zaak houdt de wet op zich geen enkele discriminatie in vermits alle geneesheren-deskundigen in Z.I.V.-geschillen op dezelfde wijze worden gehonoreerd. Er werd integendeel op gelet dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden, niet op een verschillende wijze worden behandeld.

Wat de werkloosheidsreglementering betreft, moet worden verwezen naar artikel 7, § 11, van de besluitwet van 28 december 1944, daarin ingevoegd bij artikel 61 van de wet van 13 februari 1998.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat een gerechtsdeskundige niet verplicht is de hem toevertrouwde expertiseopdrachten te aanvaarden. Het argument dat het invoeren van een schaal de rechtbanken voor problemen zou plaatsen om geneesheren te vinden die tegen die schaal willen werken, blijkt in de praktijk ook niet uitgekomen te zijn aangezien op dit ogenblik een driehonderdtal gerechtsdeskundigen tegen die schaal werken in Z.I.V.-geschillen.

A.2. J. Rampelberg is daarentegen van oordeel dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Hij sluit zich aan bij de overwegingen van de Arbeidsrechtbank in de verwijzingsbeslissing.

Er kan geen discussie bestaan over de vergelijkbaarheid van de gerechtelijke deskundigen, aangesteld met toepassing van artikel 962 van het Gerechtelijk Wetboek, die onder het toepassingsgebied van artikel 167 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 vallen, en degenen die buiten dat toepassingsgebied vallen.

De bedoeling van de wetgever met de wijziging van artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, bij artikel 163 van de wet van 26 juni 1992, was de mogelijkheid van een gedifferentieerde tarifiering bij wet in te voeren, maar waarbij rekening wordt gehouden met de criteria vervat in artikel 982 van het Gerechtelijk Wetboek. Die zijn ten getale van vier : de hoedanigheid van de deskundige, de moeilijkheid van de verrichte werkzaamheden, de duur van de verrichte werkzaamheden en de waarde van het geschil. Uit de memorie van toelichting bij het huidige artikel 167, laatste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 blijkt dat geen

rekening wordt gehouden met de in het Gerechtelijk Wetboek opgenomen criteria. Het koninklijk besluit van 25 juni 1997 is strijdig met artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in zoverre de vaststelling van de tarieven is gebeurd zonder rekening te houden met de voormelde criteria. Het relatief of beperkt gezag van gewijsde van de verwerpingsarresten van de Raad van State staan daaraan niet in de weg. Er wordt geen enkele verantwoording gegeven voor het gemaakte onderscheid en het blijkt duidelijk dat de tarieven werden vastgesteld zonder rekening te houden met de voormelde criteria. De maatregel blijkt louter te zijn ingevoerd omwille van lineaire besparingsdoeleinden te voordele van het RIZIV. Hoewel dat op zich eventueel als een wettig doel kan worden beschouwd, dient echter te worden vastgesteld dat dit niet de finaliteit van de toegelaten wettelijke regeling kan zijn. Aldus wordt met die wettelijke regeling geen wettig doel nagestreefd.

De rechtens vereiste objectiviteit van het onderscheid in behandeling ontbreekt, in zoverre niet wordt aangetoond waarom de ene categorie van gerechtsdeskundigen wel en de andere niet worden geraakt door een andersluidende wetsbepaling als bedoeld in artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

In elk geval is het gemaakte onderscheid niet pertinent. Door aan gerechtsdeskundigen aangesteld in het kader van de voormelde gecoördineerde wet van 14 juli 1994 op absolute wijze de werkelijke erelonen en kosten (boven de vastgestelde tarieven) te ontzeggen die hen zijn verschuldigd ingevolge werkelijk geleverde prestaties (de vastgestelde tarieven houden immers geen rekening met de hoedanigheid van de deskundige, de moeilijkheid en de duur van de verrichte werkzaamheden en de waarde van het geschil), zonder de wettelijke of reglementaire mogelijkheid te hebben - zodra de opdracht is aanvaard - de uitvoering van (verdere) prestaties (de gerechtelijke opdracht) te weigeren, heeft de wetgever een maatregel genomen die niet in verband staat met het nagestreefte doel, aangezien hij die gerechtsdeskundigen «straf», terwijl niet hun gedrag wordt beoogd, maar een eenvormige tarifiering voor gerechtsdeskundigen in deze materie rekening houdende met de criteria opgenomen in artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Er blijkt al evenmin dat in de sector van de voormelde gecoördineerde wet van 14 juli 1994 grotere misbruiken zouden bestaan dan in andere sectoren, die deze onderscheiden behandeling zouden moeten kunnen verantwoorden.

Het gelijkheidsbeginsel wordt miskend door, met betrekking tot eenzelfde groep van prestaties in het kader van een gerechtelijke medische expertise, een bepaalde groep van medische gerechtsdeskundigen op een bijzondere (en bovendien van de initieel uitgedrukte wil van de wetgever afwijkende) wijze te behandelen ten opzichte van de andere met hen vergelijkbare categorie van medische experts, zonder dat verschil redelijkerwijze te kunnen verantwoorden.

A.3. De Ministerraad merkt op dat een zinsnede uit de parlementaire voorbereiding niet kan worden aangegrepen om aan een duidelijke wetsbepaling een betekenis te geven die ermee in strijd is. Artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, bepaalt nergens dat de bedoelde andersluidende wetsbepaling rekening dient te houden met de criteria waarvan sprake in het tweede zinsdeel. Integendeel, de zinsconstructie en het gebruik van het woord « behoudens » suggereren juist dat de andersluidende wetsbepaling de ereloonstaat van gerechtsdeskundigen op een andere wijze dan met inachtneming van de erna vermelde criteria bepaalt.

J. Rampelberg blijft verder in gebreke het concreet bewijs te leveren waaruit blijkt dat het tarief niet zou zijn aangepast aan de hoedanigheid van de deskundigen, de moeilijkheid en de duur van de verrichte werkzaamheden en de waarde van het geschil. Het tarief houdt wel degelijk rekening met die criteria. In deskundigenonderzoeken die door de arbeidsgerechten worden bevolen in geschillen met betrekking tot de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, heeft de gerechtsdeskundige bijna steeds de hoedanigheid van geneesheer en zijn de door hem verrichte werkzaamheden medische handelingen. De expert heeft recht op het persoonlijke ereloon waarin is voorzien, en daarbovenop wordt hij aanvullend vergoed voor de bijkomende onderzoeken die hijzelf of een door hem geraadpleegde specialist heeft verricht. De bijkomende medische onderzoeken worden vergoed volgens de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, een uiterst gedetailleerde lijst die elke verstrekking waardeert op grond van de hoedanigheid van de zorgverlener, de moeilijkheid van de verstrekking en de duur van de verrichte werkzaamheden. Ook het criterium van de waarde van het geschil werd in acht genomen.

Er dient te worden verwezen naar de arresten nrs. 70/95, 125/98 en 30/99. Overigens werd in de sector van de werkloosheidsverzekering bij koninklijk besluit van 11 april 1999 eenzelfde regeling ingevoerd.

A.4. In antwoord op de memorie van de Ministerraad merkt J. Rampelberg op dat de ongelijke behandeling tussen expertises in het kader van Z.I.V.-geschillen en andere expertises uitsluitend zou zijn ingegeven door het feit dat zich misbruiken zouden hebben voorgedaan in het verleden en dat bepaalde deskundigen te veel ereloon zouden hebben gevraagd, minstens dat er zich grote verschillen zouden hebben voorgedaan tussen de

verschillende gerechtsdeskundigen. Dat doel, namelijk het wegwerken van die misbruiken, blijkt echter niet uit de parlementaire voorbereiding.

Het doel van de wettelijke bepaling was *in casu* de niet objectief verklaarbare verschillen in ereloon tussen de Z.I.V.-experts weg te werken. Door een tarief te bepalen voor alle Z.I.V.-experts, onafhankelijk van de criteria van artikel 982 van het Gerechtelijk Wetboek, wordt een ongelijke behandeling gecreëerd die - minstens niet voor alle Z.I.V.-experts - als redelijk kan worden beschouwd. De gerechtsdeskundigen die immers op een redelijke wijze hun ereloon bepaalden, moeten nu ook de last van de ongelijke behandeling dragen. Vanwege het feit dat bepaalde Z.I.V.-gerechtsdeskundigen te veel ereloon vragen, wordt een onderscheid gecreëerd met de andere gerechtsdeskundigen. Het gemaakte onderscheid kan dan ook niet als pertinent worden beschouwd.

Indien wordt geoordeeld dat de verschillende behandeling objectief en pertinent is - *quod non* -, kan er *in casu* geen redelijk verband van evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel worden aangetoond. De ongelijke behandeling mag immers niet buitensporig zijn. Er moet rekening worden gehouden met de gevolgen. Indien het doel weliswaar wordt bereikt door het middel, doch dit andere (zware) nadelige gevolgen heeft, dan is aan het evenredigheidsbeginsel niet voldaan. *In casu* creëert het middel in elk geval zware nadelige gevolgen voor de Z.I.V.-deskundigen. Het voorzien in één tarief zorgt er onder meer voor dat moeilijker en langer durende expertises tegen hetzelfde -lage- tarief worden gehonoreerd als alle andere expertises. Aangezien dit laatste een invloed heeft op de kwaliteit van de expertises, heeft het middel ook voor de patiënten nadelige gevolgen.

De prejudiciële vraag betreft artikel 167 van de gecoördineerde wet van 14 juni 1994 en het daarop gebaseerde koninklijk besluit van 25 juni 1997. Het Hof kan de schending door de wet van het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod vaststellen. Aangezien de wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, zal het besluit geen rechtsgrond hebben.

- B -

B.1. De basisregeling inzake de vergoeding van door de rechter met toepassing van artikel 962 van het Gerechtelijk Wetboek aangestelde deskundigen is neergelegd in dat Wetboek. Naar luid van artikel 982, tweede lid, van datzelfde Wetboek wordt, behoudens een andersluidende wetsbepaling, de staat opgemaakt met inachtneming van de hoedanigheid van de deskundigen, de moeilijkheid en de duur van de verrichte werkzaamheden en de waarde van het geschil. Artikel 984, tweede lid, van hetzelfde Wetboek bepaalt dat wanneer de partijen binnen vijftien dagen na de inlevering van het verslag hun instemming niet hebben betuigd met het bedrag van het ereloon en de kosten die door de deskundigen worden gevorderd, de rechter het bedrag van het ereloon en de kosten bepaalt, nadat de deskundige en de partijen door hem in raadkamer zijn gehoord. Artikel 988 bepaalt dat indien de deskundigen hun staat van ereloon en kosten niet indienen, de partijen aan de rechter kunnen vragen deze te begroten.

B.2. Artikel 982, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek voorziet in de mogelijkheid om van die algemene regeling af te wijken bij wet.

De in de prejudiciële vraag aan de orde zijnde wetsbepaling is een dergelijke bepaling. Naar luid van artikel 167, vierde lid, van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen worden in de zaken waarin een medisch expert wordt aangewezen de voorschotten, de erelonen en de kosten van die expert die vervat zijn in de nota die hij opstelt overeenkomstig de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, aangeduid met toepassing van het door de Koning vastgestelde tarief.

Die bepaling werd nader uitgevoerd door het in de prejudiciële vraag vermelde koninklijk besluit van 25 juni 1997 tot vaststelling van het tarief van de erelonen en kosten voor de deskundigen aangewezen door de arbeidsgerechten inzake de geschillen betreffende de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

B.3.1. Terwijl de in B.1 vermelde gemeenrechtelijke regeling van toepassing is op een zeer breed en gevarieerd gamma aan deskundigen en deskundigenonderzoeken, hetgeen een meer uniforme regeling van erelonen en kosten vrijwel onmogelijk maakt, is de in B.2 vermelde bijzondere regeling van toepassing op een goed afgebakend domein : de medische expertises die door de arbeidsgerechten worden bevolen in het kader van geschillen voortvloeiende uit de wetgeving en reglementering betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

Die expertises onderscheiden zich in meerdere opzichten en op objectieve wijze van de deskundigenonderzoeken die in de gemeenrechtelijke regeling zijn bedoeld, zowel naar de hoedanigheid van de deskundigen - het gaat immers noodzakelijkerwijze steeds om medische deskundigen, terwijl dat uiteraard in de gemeenrechtelijke regeling niet het geval is -, als naar de aard van de geschillen waarin zij worden geroepen op te treden - het gaat immers steeds om betwistingen in verband met de rechten en verplichtingen die voortvloeien uit de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, terwijl de gemeenrechtelijke regeling van toepassing is op alle geschillen waarvoor geen bijzondere regels bestaan- als naar de vraag wie de gerechtelijke kosten moet dragen. In de gemeenrechtelijke regeling wordt naar luid van artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, onverminderd de overeenkomst tussen

partijen bekrachtigd in het eindvonnis, terwijl bij vorderingen ingesteld door of tegen gerechtigden van voormelde verzekering, behalve in geval van tergend of roekeloos geding, de instelling belast met de toepassing van bedoelde wetten en verordeningen, te dezen het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, steeds in de kosten wordt verwezen.

B.3.2. Het aangeklaagde verschil in behandeling berust aldus op een objectief criterium.

B.4. De omstandigheid dat de expertisekosten, behalve in het geval van tergend of roekeloos geding, steeds ten laste zijn van de instellingen belast met de toepassing van bedoelde verzekering, het feit dat de uit te voeren onderzoeken vrij goed met elkaar te vergelijken zijn en de omstandigheid dat voor de invoering van de gekritiseerde wetgeving de aangerekende bedragen zonder aanwijsbare redenen sterk verschillen tussen individuele deskundigen en tussen gerechtelijke arrondissementen, verantwoord op voldoende wijze waarom de wetgever de Koning gemachtigd heeft ter zake tarieven vast te stellen, ongeacht het feit dat die maatregel niet in alle takken van het sociaal recht als regel is gesteld.

De maatregel kan evenmin als onevenredig worden beoordeeld in zijn gevolgen omdat de aangezochte medische deskundige te dezen steeds het recht heeft zijn aanstelling te weigeren.

B.5. In zoverre de prejudiciële vraag verwijst naar het koninklijk besluit van 25 juni 1997 behoort zij niet tot de bevoegdheid van het Hof.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 167, vierde lid, van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 december 1999.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets